

Utarmat uran strider mot folkrättens principer

Läste ni Göte Bohmans två lågmälda men uppfordrande insändare om uranbrytningens konsekvenser införda på denna sida 18 och 20 oktober? Om inte, gör det!

Som jag ser det behandlar den första artikeln de lokala och regionala konsekvenserna av uranbrytning. Den andra artikeln följer uranets anrikningsprocess fram till användandet av restprodukten utarmat uran.

Under en kunskapshelg i Forsa förra månaden, arrangerad av Norra Hälsinglands FN-fören-

ing, fick deltagarna en skakande information om utarmat uran – depletet uranium – den radioaktiva och oerhört giftiga tungmetall som har använts i ammunition i bland annat Gulfkriget, i Bosnien, och Irak. Rapportören på konferensen berättade om hur antalet fall av leukemi och lymfcancer ökat våldsamt bland både soldater och civila och om alla nyfödda barn med fruktansvärda fosterskador.

Det ohyggliga är också att de rökgaser som utvecklas av den

här ammunitionen finns kvar och ligger lagrade i marken och sprider sitt gift för eviga tider. De smittade områdena är en dödens mark.

Enligt folkrätten måste ett vapens effekter begränsas till slagfältet, det får inte fortsätta att döda eller skada, när kriget är över, och det får inte orsaka långvariga miljöskador. Utarmat uran strider mot folkrättens alla principer. Konsekvensen är bara en enda: Vi måste avvisa varje försök att bryta uran, dels

för att rädda vårt eget närområde, dels, ännu viktigare, för att förhindra uppkomsten och användandet av restprodukten utarmat uran.

På www.uraniumconference.org/du-broschyren.pdf finns en sammanfattning från den internationella konferensen 2004 i Stockholm om DU-ammunition. Forskare och läkare från USA, Storbritannien, Irak, Kanada och Sverige rapporterar om DU-ammunitionens effekter på hälsa och miljö.

VIVEKA HÖGLUND